

Arrest

**nr. 90 815 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 december 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 29 december 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op respectievelijk 26 februari 2010 en 3 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 mei 2011.

1.3. Op 4 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van H. T. S.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. Ten tijde van het regime van Saddam Hussein zou uw vader carrière hebben gemaakt binnen het leger. U zou niet op de hoogte zijn van wat zijn functie precies inhield. In 2003, net vóór de val van het regime van Saddam Hussein, zou uw vader op pensioen zijn gegaan. In 2009 zou uw vader zijn ondergedoken. In deze periode werden er vele voormalige legerofficieren gearresteerd en vermoord door de Badr-milities. Einde 2009 zouden leden van de Badr-militie een aantal keer bij jullie thuis zijn langsgekomen, op zoek naar uw vader. Op 3 december 2009 zouden uzelf en uw broer T.(...) H.(...) Y.(...) (OV 6.552.230 en CG 09/20733) zijn meegenomen door leden van de Badr-militie. Men zou jullie naar een voor jullie onbekende plaats hebben gebracht, waar men jullie gedurende twaalf dagen vasthield. Men zou jullie regelmatig hebben bevraagd over de locatie waar jullie vader zich ophield. Op 15 december 2009 zou men jullie hebben vrijgelaten ter hoogte van het Shaab-stadion in Bagdad. Jullie zouden een taxi hebben genomen naar huis, alwaar onder andere die oom zich bevond. Via hem zouden jullie hebben vernomen dat er een losgeld was betaald geweest in ruil voor jullie vrijlating. Diezelfde dag nog zouden jullie met jullie oom zijn meegegaan naar zijn huis. Op 19 december 2009 zouden u en uw broer Y.(...) vanuit Bagdad naar Zakho (Noord-Irak) zijn gereisd, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 20 december 2009 zouden jullie vanuit Zakho naar België gereisd zijn, waar jullie op 28 december 2009 aankwamen. Op 29 december 2009 dienden jullie een asielaanvraag in.

Op 10 mei 2010 zou jullie vader H.(...) A.(...) A.(...)-M.(...) T.(...) (OV 6.625.927 en CG 10/14343) in België zijn aangekomen en asiel hebben aangevraagd. Op 10 augustus 2011 deed jullie vader afstand van zijn asielaanvraag en keerde hij op vrijwillige basis terug naar Irak in het kader van het REAB-programma van IOM (International Organisation for Migration)

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

De problemen van uzelf en uw broer Y.(...) zouden hun oorzaak vinden in het feit dat jullie vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein een belangrijk legerofficier was. In de periode vanaf 2009 zou uw vader zijn ondergedoken bij zijn broers omdat hij geruchten opving over arrestaties van voormalige legerofficieren. Eind 2009 zouden leden van de Badr-milities naar jullie huis zijn gekomen, op zoek naar jullie vader. Op 3 december 2009 zouden u en uw broer zijn ontvoerd door leden van deze militie omdat men uw vader niet kon vinden.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat het CGVS zich allerminst een accuraat beeld kan vormen van de professionele carrière van jullie vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Zowel u, uw broer Y.(...), maar in het bijzonder ook jullie vader zelf legden erg vage en ontwijkende verklaringen af over zijn loopbaan ttv. het Baathregime. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat bepaalde aspecten in verband met het professionele verleden van uw vader doelbewust worden verzwegen. Nochtans is deze informatie cruciaal voor de Belgische asielinstanties teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging. Dat uzelf, uw broer Y.(...) en jullie vader in deze klaarblijkelijk nalaten om klaarheid en duidelijkheid te scheppen ondermijnt dan ook in belangrijke mate jullie oprechtheid en geloofwaardigheid.

Zo verklaarde uw vader altijd te hebben gewerkt binnen het kader van het Iraakse leger ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Na een opleiding te hebben genoten inzake communicatietechnieken, zou hij hebben gewerkt voor de afdeling "draadloze communicatie". Van 1984 tot 1988 zou hij hebben gewerkt op de communicatiedienst bij infanterie 15 in Basra. Vanaf 1990 zou hij hebben gewerkt in de Rasheedkazerne in Bagdad, meerbepaald als opleider en dit tot in 2002, toen hij op pensioen werd gesteld (zie gehoorverslag CGVS vader, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, vragen 31 en 32). Blijkt echter dat uw vader allerminst overtuigt wanneer hij beweert van 1990 tot en met 2002 altijd te hebben gewerkt als lesgever in de Rasheedkazerne. Op de vraag of hij meer concrete informatie kon geven over zijn specifieke lessen in verband met de onderdelen van communicatieapparaten, kwam hij niet verder dan: "ik kan me niet alles herinneren, maar vooraan heb je verschillende knopjes en als de frequentie verandert om communicatie te maken met een ander apparaat..., het is al zo lang geleden... ik ben ziek geweest". Uw vader werd ermee

geconfronteerd dat deze uitleg alles behalve overtuigend is. Ironisch genoeg antwoordde hij hierop dat hij zijn lessen altijd goed voorbereidde maar ook dat hij echt niet wist hoe hij dit goed kon uitgelegd krijgen (zie gehoorverslag CGVS vader, vragen 130-134). Over de periode van 1995 tot 2002 verklaarde uw vader dat hij nog steeds les bleef geven, maar in deze periode waren de lessen meer theoretisch georiënteerd. Uw vader zou het vak "communicatiemanieren en principes" gegeven hebben (zie gehoorverslag CGVS vader, vragen 136 en 137). Wanneer uw vader werd gevraagd dit meer in detail toe te lichten, haalde hij aan dat het vak uit verschillende onderwerpen bestond. Op de evidente vraag welke deze onderwerpen dan precies waren, verklaarde hij het volgende: "bvb hoe je hallo diende te gebruiken en nog andere manieren van spreken, excuseer mij aub ik ben het vergeten" (zie gehoorverslag CGVS vader, vragen 148 en 149). Deze ontwijkende en vage antwoorden van uw vader overtuigen het CGVS allerminst van zijn bewering lesgever te zijn geweest binnen het leger in de periode van 1990 tot en met 2002.

Vervolgens is het onbegrijpelijk dat uw vader niet op de hoogte is van welke verschillende instanties gevestigd waren in de Rasheedkazerne ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Uw vader verwees in dit verband naar het Rasheed militaire ziekenhuis, fabrieken om autobanden te maken, fabrieken voor communicatieapparatuur, opleidingscentra voor soldaten en ook naar een centrale militaire gevangenis.

Op de vraag of de militaire inlichtingendienst ("al Istikbarat al Askaryia") hier gevestigd was, ontkende hij dit formeel. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd dat deze dienst wel degelijk in deze kazerne gevestigd was (zie info, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat een hooggeplaatste militair die bovendien onafgebroken van 1990 tot en met 2002 in deze kazerne heeft gewerkt, hiervan niet op de hoogte zou zijn, is zonder meer ongeloofwaardig. Uw vader werd hiermee geconfronteerd. Hij antwoordde dat hij in deze periode vaak ziek was en ook dat hij 'gewoon' lesgever was. Hij zou altijd zijn lessen hebben gegeven om vervolgens onmiddellijk naar huis te gaan. Deze uitleg kan allerminst overtuigen (zie gehoorverslag CGVS vader, vragen 39-46).

Verder is het in ditzelfde verband opvallend dat uw vader voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard luitenant te zijn geweest voor de inlichtingendienst (Istikbarat) ondermeer in de Rasheedkazerne in Bagdad (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 26 februari 2010, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Toen uw vader hiermee werd geconfronteerd, antwoordde hij dat de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken zich wellicht had vergist met de term "mukhabara" wat letterlijk "communicatie" betekent en wat dus verwijst naar de communicatiedienst binnen het leger waarvoor hij altijd heeft gewerkt en dus niet naar de "mukhabaraat" (inlichtingendienst). (zie gehoorverslag CGVS vader, vraag 54 en voorafgaande opmerking vóór vraag 1). Deze uitleg overtuigt totaal niet, aangezien uw vader voor de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen had naar de militaire inlichtingendienst ("Istikbaraat") en dus niet naar de algemene inlichtingendienst ("Mukhabaraat"). Hij had het immers over de Rasheedkazerne en over het feit dat hij als luitenant binnen het leger actief was.

Wat er ook van zij, het moge duidelijk zijn dat op basis van deze vage, incorrecte en ontwijkende verklaringen van uw vader het CGVS zich allerminst een accuraat beeld kan vormen over diens preciese functie(s) en loopbaan ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Ook uw verklaringen over de carrière van uw vader zijn weinig verhelderend. U liet optekenen dat uw vader heeft gewerkt voor "de dienst communicatie", maar verder dan dit reikt uw kennis over uw zijn werk niet. Zo weet u niet voor welke instantie hij heeft gewerkt, noch waar hij precies zou gewerkt hebben ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Wanneer u erop werd gewezen dat uw vader had verklaard ongeveer 12 jaar te hebben gewerkt in de Rasheedkazerne, verklaarde u van deze kazerne al te hebben gehoord, maar u kon niet bevestigen of uw vader hier al dan niet zou gewerkt hebben. Verder verklaarde u nog nooit te hebben gehoord van de "Istikbaraat al Askaryia" (zie gehoorverslag CGVS, vragen 99-110). U kan ook niet bevestigen of uw vader al dan niet lid was van de Baathpartij (zie gehoorverslag CGVS, vragen 116 en 117). U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u zo weinig concrete informatie kan geven over de functie(s) van uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein, hoewel u eerder ondubbelzinnig had verklaard dat de problemen van uzelf en uw broer hierin hun oorzaak vinden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 41-43). U antwoordde dat u de waarheid sprak en ook dat u enkel zei wat u wist (zie gehoorverslag CGVS, vraag 111). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is immers onbegrijpelijk dat uw vader die jullie lange tijd in België heeft vervoegd jullie niet beter zou hebben ingelicht over zijn werkzaamheden en loopbaan ten tijde van het regime van Saddam Hussein, gezien de relevantie ervan voor uw asielaanvraag.

De verklaringen van uw broer Y.(...) over de professionele werkzaamheden van uw vader zijn overigens in hetzelfde bedje ziek: ze zijn ontwijkend, vaag en voegen geen of bijna geen concrete informatie toe (zie gehoorverslag CGVS Y.(...), vragen 71-105, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw vader op 10 augustus 2011 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag om vervolgens op vrijwillige basis terug te keren naar Irak. U en uw broer verklaarden te zijn ontvoerd door leden van de Badr-militie. Op basis van jullie verklaringen is het bovendien duidelijk dat jullie ontvoerders uit waren op jullie vader, maar ook dat zij er niet in slaagden hem te vinden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 43 en zie gehoorverslag CGVS Y.(...), vragen 71 en 72). Uw vader leefde immers al langer ondergedoken en ook jullie wisten niet echt waar jullie vader zich in die periode precies ophield (zie gehoorverslag CGVS Y.(...), vraag 114). Wat er ook van zij, het feit dat uw vader in augustus 2011 vrijwillig is teruggekeerd naar Irak, geeft aan dat hij het voor zichzelf in Irak veilig genoeg achtte. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, waaruit ook rechtstreeks uw vrees voor vervolging zou voortvloeien. Immers het is onbegrijpelijk dat hij vrijwillig terugkeert naar zijn land waar hij sinds 2009 tot zijn vlucht in mei 2010 zou zijn vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie en waar zijn leven aldus acuut in gevaar is. Uw vaders terugkeer naar Irak heeft tot gevolg dat ook de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen in sterke mate wordt ondermijnd. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, zouden jullie problemen hun oorzaak vinden in het engagement van jullie vader voor het regime van Saddam Hussein.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelazen wordt bovendien verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw vader pas in 2009 voor het eerst problemen is beginnen krijgen omwille van zijn professionele carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS Yasser, vraag 110 en zie gehoorverslag CGVS vader, vraag 24). Dat hij in de periode na de val van het regime in 2003 helemaal geen problemen zou hebben gekend, is opmerkelijk, temeer daar er in deze periode veel afrekeningen plaatsvonden ten aanzien van vooraanstaande vertegenwoordigers van het voormalige regime. Dat hij vervolgens gedurende bijna zes jaar zonder noemenswaardige problemen zou hebben kunnen leven in Bagdad om dan plots te worden gevisieerd in 2009, is weinig geloofwaardig.

Vervolgens legden u en uw broer Y.(...) een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen af in verband met de ontvoering waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geweest. Zo verklaarden u en uw broer Y.(...) op het CGVS dat de ontvoering tegen de avond plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, vraag 45 en zie gehoorverslag CGVS Y.(...), vraag 120). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel dat de ontvoering in de vroege ochtend plaatsvond (zie vragenlijst DVZ). Verder verklaarde uzelf dat u en uw broer Y.(...) tijdens de ontvoeringsactie in dezelfde wagen werden geduwd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 52 en 53). Uw broer Y.(...) verklaarde evenwel dat men jullie in twee aparte wagens liet plaatsnemen (zie gehoorverslag CGVS Y.(...), vraag 126). U werd geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaring van uw broer Y.(...). U bleef evenwel volhouden dat men jullie in dezelfde wagen liet plaatsnemen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 53). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in verband met de ontvoering.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

De documenten die u voorlegde, namelijk uw identiteitskaart en uw bewijs van nationaliteit bevestigen enkel uw persoonsgegevens, dewelke hier evenwel niet ter discussie staan. Verder legde u nog een legerbadge voor van uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Hiermee wordt enkel bevestigd dat uw vader ten tijde van het voormalige regime van Saddam Hussein een militair was, iets wat het CGVS evenmin ter discussie stelt. Deze door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Y. T. H.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. Ten tijde van het regime van Saddam Hussein zou uw vader carrière hebben gemaakt binnen het leger. U zou niet op de hoogte zijn van wat zijn functie precies inhield. In 2003, net vóór de val van het regime van Saddam Hussein, zou uw vader op pensioen zijn gegaan. In 2009 zou uw vader zijn ondergedoken. In deze periode werden er vele voormalige legerofficieren gearresteerd en vermoord door de Badr-milities. Einde 2009 zouden leden van de Badr-militie een aantal keer bij jullie thuis zijn langsgekomen, op zoek naar uw vader. Op 3 december 2009 zouden uzelf en uw broer T.(...) H.(...) H.(...) (OV 6.552.223 en CG 09/20267) zijn meegenomen door leden van de Badr-militie. Men zou jullie in aparte wagens naar een voor jullie onbekende plaats hebben gebracht, waar men jullie gedurende twaalf dagen vasthield. Men zou jullie regelmatig hebben bevraagd over de locatie waar jullie vader zich ophield. Op 15 december 2009 zou men jullie hebben vrijgelaten ter hoogte van het Shaab-stadion in Bagdad. Jullie zouden een taxi hebben genomen naar huis, alwaar onder andere jullie oom zich bevond. Via hem zouden jullie hebben vernomen dat er een losgeld was betaald geweest in ruil voor jullie vrijlating. Diezelfde dag nog zouden jullie met die oom zijn meegegaan naar zijn huis. Op 19 december 2009 zouden u en uw broer H.(...) vanuit Bagdad naar Zakho (Noord-Irak) zijn gereisd, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 20 december 2009 zouden jullie vanuit Zakho naar België gereisd

zijn, waar jullie op 28 december 2009 aankwamen. Op 29 december 2009 dienden jullie een asielaanvraag in.

Op 10 mei 2010 zou jullie vader H.(...) A.(...) A.(...)-M.(...) T.(...) (OV 6.65.927 en CG 10/14343) in België zijn aangekomen en asiel hebben aangevraagd. Op 10 augustus 2011 deed jullie vader afstand van zijn asielaanvraag en keerde hij op vrijwillige basis terug naar Irak in het kader van het REAB-programma van IOM (International Organisation for Migration).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

De problemen van uzelf en uw broer H.(...) zouden hun oorzaak vinden in het feit dat jullie vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein een belangrijk legerofficier was. In de periode vanaf 2009 zou uw vader zijn ondergedoken bij zijn broers omdat hij geruchten opving over arrestaties van voormalige legerofficiers. Eind 2009 zouden leden van de Badr-milities naar jullie huis zijn gekomen, op zoek naar jullie vader. Op 3 december 2009 zouden u en uw broer zijn ontvoerd door leden van deze militie omdat men uw vader niet kon vinden.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat het CGVS zich allerminst een accuraat beeld kan vormen van de professionele carrière van jullie vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Zowel u, uw broer H.(...), maar in het bijzonder ook jullie vader zelf legden erg vage en ontwijkende verklaringen af over zijn loopbaan ttv. het Baathregime. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat bepaalde aspecten in verband met het professionele verleden van uw vader doelbewust worden verzwegen. Nochtans is deze informatie cruciaal voor de Belgische asielinstanties teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging. Dat uzelf, uw broer H.(...) en jullie vader in deze klaarblijkelijk nalaten om klaarheid en duidelijkheid te scheppen ondermijnt dan ook in belangrijke mate jullie oprechtheid en geloofwaardigheid.

Zo verklaarde uw vader altijd te hebben gewerkt binnen het kader van het Iraakse leger ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Na een opleiding te hebben genoten inzake communicatietechnieken, zou hij hebben gewerkt voor de afdeling "draadloze communicatie". Van 1984 tot 1988 zou hij hebben gewerkt op de communicatiedienst bij infanterie 15 in Basra. Vanaf 1990 zou hij hebben gewerkt in de Rasheedkazerne in Bagdad, meerbepaald als opleider en dit tot in 2002, toen hij op pensioen werd gesteld (zie gehoorverslag vader, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, vragen 31 en 32). Blijkt echter dat uw vader allerminst overtuigt wanneer hij beweert van 1990 tot en met 2002 altijd te hebben gewerkt als lesgever in de Rasheedkazerne. Op de vraag of hij meer concrete informatie kon geven over zijn specifieke lessen in verband met de onderdelen van communicatieapparaten, kwam hij niet verder dan: "ik kan me niet alles herinneren, maar vooraan heb je verschillende knopjes en als de frequentie verandert om communicatie te maken met een ander apparaat..., het is al zo lang geleden... ik ben ziek geweest". Uw vader werd ermee geconfronteerd dat deze uitleg alles behalve overtuigend is. Ironisch genoeg antwoordde hij hierop dat hij zijn lessen altijd goed voorbereidde maar ook dat hij echt niet wist hoe hij dit goed kon uitgelegd krijgen (zie gehoorverslag vader, vragen 130-134). Over de periode van 1995 tot 2002 verklaarde uw vader dat hij nog steeds les bleef geven, maar in deze periode waren de lessen meer theoretisch georiënteerd. Uw vader zou het vak "communicatiemanieren en principes" gegeven hebben (zie gehoorverslag vader, vragen 136 en 137). Wanneer uw vader werd gevraagd dit meer in detail toe te lichten, haalde hij aan dat het vak uit verschillende onderwerpen bestond. Op de evidente vraag welke deze onderwerpen dan precies waren, verklaarde hij het volgende: "bvb hoe je hallo diende te gebruiken en nog andere manieren van spreken, excuseer mij aub ik ben het vergeten" (zie gehoorverslag vader, vragen 148 en 149). Deze ontwijkende en vage antwoorden van uw vader overtuigen het CGVS allerminst van zijn bewering lesgever te zijn geweest binnen het leger in de periode van 1990 tot en met 2002.

Vervolgens is het onbegrijpelijk dat uw vader niet op de hoogte is van welke verschillende instanties gevestigd waren in de Rasheedkazerne ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Uw vader verwees in dit verband naar het Rasheed militaire ziekenhuis, fabrieken om autobanden te maken, fabrieken voor communicatieapparatuur, opleidingscentra voor soldaten en ook naar een centrale militaire gevangenis.

Op de vraag of de militaire inlichtingendienst ("al Istikbarat al Askarya") hier gevestigd was, ontkende hij dit formeel. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd dat deze dienst wel degelijk in deze kazerne gevestigd was (zie info, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat een hooggeplaatste militair die bovendien onafgebroken van 1990 tot en met 2002 in deze kazerne heeft gewerkt, hiervan niet op de hoogte zou zijn, is zonder meer ongeloofwaardig. Uw vader werd hiermee geconfronteerd. Hij antwoordde dat hij in deze periode vaak ziek was en ook dat hij 'gewoon' lesgever was. Hij zou altijd zijn

lessen hebben gegeven om vervolgens onmiddellijk naar huis te gaan. Deze uitleg is deels incoherent en kan allerm minst overtuigen (zie vragen gehoorverslag vader, vragen 39-46).

Verder is het in ditzelfde verband opvallend dat uw vader voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard luitenant te zijn geweest voor de inlichtingendienst (Istikbarat) ondermeer in de Rasheedkazerne in Bagdad (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 26 februari 2010, p. 2, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Toen uw vader hiermee werd geconfronteerd, antwoordde hij dat de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken zich wellicht had vergist met de term "mukhabara" wat letterlijk "communicatie" betekent en wat dus verwijst naar de communicatiedienst binnen het leger waarvoor hij altijd heeft gewerkt en dus niet naar de "mukhabaraat" (inlichtingendienst). (zie gehoorverslag vader, vraag 54 en voorafgaande opmerking vóór vraag 1). Deze uitleg overtuigt totaal niet, aangezien uw vader voor de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen had naar de militaire inlichtingendienst ("Istikbaraat") en dus niet naar de algemene inlichtingendienst ("Mukhabaraat"). Hij had het immers over de Rasheedkazerne en over het feit dat hij als luitenant binnen het leger actief was.

Wat er ook van zij, het moge duidelijk zijn dat op basis van deze vage, incorrecte en ontwijkende verklaringen van uw vader het CGVS zich allerm minst een accuraat beeld kan vormen over diens preciese functie(s) en loopbaan ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Ook uw verklaringen over de carrière van uw vader zijn weinig verhelderend. U liet wel optekenen dat hij altijd heeft gewerkt voor de communicatieafdeling van het leger en meerbepaald in de Rasheedkazerne, maar veel verder dan dit reikt uw kennis over uw vader zijn werk klaarblijkelijk niet. Zo weet u niet in welke periode uw vader heeft gewerkt in het Rasheedkamp. U weet evenmin welke instanties gevestigd waren in de Rasheedkazerne. U weet weliswaar dat uw vader hoofdzakelijk heeft gewerkt als lesgever, maar u heeft geen idee waarover deze lessen dan wel zouden kunnen gegaan zijn. Op de vraag of uw vader eventueel bij de Istikbaraat heeft gewerkt, antwoordde u resoluut met "neen". Het is opmerkelijk dat u dit klaarblijkelijk heel erg zeker weet in tegenstelling tot alle andere zaken over het werk van uw vader (zie gehoorverslag vragen 73- 95). U kan ook niet zeggen of uw vader bij de Baathpartij was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 102). U lichtte met betrekking tot uw gebrekkige kennis over het werk van uw vader toe dat hij daarover nooit iets aan jullie vertelde (zie gehoorverslag vraag 82). Deze uitleg kan niet overtuigen. U verklaarde immers ondubbelzinnig dat uw problemen hun oorzaak vinden in de professionele carrière van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, vraag 71). Dat u dan bijna geen concrete informatie kan geven over deze loopbaan, nochtans de reden waarom u uw land moest verlaten, ondermijnt dan ook in ernstige mate uw geloofwaardigheid, temeer u zelf hoogopgeleid bent en u aldus kan worden geacht over voldoende (intellectuele) capaciteiten te beschikken om het belang in te zien van enige kennis betreffende het werk van uw vader en hiervoor ook de nodige interesse te betonen. Ook na aankomst in België had u zich bij uw vader kunnen bevragen over zijn vroegere functie(s) gezien de relevantie ervan in het kader van uw asielaanvraag.

De verklaringen van uw broer H.(...) over de beroepswerkzaamheden van uw vader zijn overigens in hetzelfde bedje ziek: ze zijn ontwijkend, vaag en voegen geen of bijna geen concrete informatie toe (zie gehoorverslag CGVS, H.(...), vragen 97-126, waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw vader op 10 augustus 2011 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag om vervolgens op vrijwillige basis terug te keren naar Irak. U en uw broer verklaarden te zijn ontvoerd door leden van de Badr-militie. Op basis van jullie verklaringen is het bovendien overduidelijk dat jullie ontvoerders uit waren op jullie vader, maar ook dat zij er niet in slaagden hem te vinden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 71 en 72). Uw vader leefde immers al langer ondergedoken en ook jullie wisten niet echt waar jullie vader zich in die periode precies ophield (zie gehoorverslag CGVS, vraag 114). Wat er ook van zij, het feit dat uw vader in augustus 2011 vrijwillig is teruggekeerd naar Irak geeft aan dat hij het voor zichzelf in Irak veilig genoeg achtte. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, waaruit ook rechtstreeks uw vrees voor vervolging zou voortvloeien. Immers het is onbegrijpelijk dat hij vrijwillig terugkeert naar zijn land waar hij sinds 2009 tot zijn vlucht in mei 2010 zou zijn vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie en waar zijn leven aldus acuut in gevaar is. Uw vaders terugkeer naar Irak heeft tot gevolg dat ook de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen in sterke mate wordt ondermijnd. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, zouden jullie problemen hun oorzaak vinden in het engagement van jullie vader voor het regime van Saddam Hussein.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelazen wordt bovendien verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw vader pas in 2009 voor het eerst problemen is beginnen krijgen omwille van zijn professionele carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS, vraag 110 en zie gehoorverslag CGVS vader, vraag 24). Dat hij in de periode na de val van het regime in 2003 helemaal geen problemen zou hebben gekend, is opmerkelijk, temeer

daar er in deze periode veel afrekeningen plaatsvonden ten aanzien van vooraanstaande vertegenwoordigers van het voormalige regime. Dat hij vervolgens gedurende bijna zes jaar zonder noemenswaardige problemen zou hebben kunnen leven in Bagdad om dan plots te worden gevisieerd in 2009, is weinig geloofwaardig.

Vervolgens legden u en uw broer H.(...) een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen af in verband met de ontvoering waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geworden. Zo verklaarden u en uw broer H.(...) op het CGVS dat de ontvoering tegen de avond plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, vraag 120 en zie gehoorverslag CGVS H.(...), vraag 45). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw broer H.(...) evenwel dat de ontvoering in de vroege ochtend plaatsvond. Verder verklaarde uzelf dat u en uw broer H.(...) tijdens de ontvoeringsactie in aparte wagens werden geduwd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 126). Uw broer H.(...) verklaarde evenwel dat men jullie in dezelfde wagen liet plaatsnemen. Uw broer werd met uw verklaring geconfronteerd en bleef volhouden dat men jullie in dezelfde wagen liet plaatsnemen (zie gehoorverslag CGVS H.(...), vragen 52 en 53).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in verband met de ontvoering. Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

De documenten die u voorlegde, namelijk uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit en een bevestiging van uw studie aan de universiteit bevestigen enkel uw persoonsgegevens, dewelke hier evenwel niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een summiere poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoekers onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch en een artikel van Aberdeen American News Found on SouthDakota.com aan dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat ex-Baathisten nog steeds gevisieerd worden door de huidige regering. Aangezien niet wordt getwijfeld aan het profiel van hun vader onder het regime van Saddam Hussein, menen verzoekers dat hen overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en/of b) het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het gelijkheidsbeginsel, voeren verzoekers onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Zij citeren uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluiten hieruit dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen. Waar in de bestreden beslissingen het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betogen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 10 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak, een pagina uit "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012, een document van Refworld van 2 januari 2012, mailverkeer met "Iraq Body count", een bladzijde uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006, het rapport "Iraq: Mass Arrests, Incommunicado Detentions" van Human Rights Watch van 15 mei 2012 en

het artikel *"Iraq still operating secret torture site, rights group says"* van Aberdeen American News Found on SouthDakota.com van 14 mei 2012.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) het CGVS zich allerm minst een accuraat beeld kan vormen van de professionele carrière van hun vader ten tijden van het regime van Saddam Hussein daar zijzelf maar in het bijzonder ook hun vader zelf erg vage en ontwijkende verklaringen aflegden over zijn loopbaan ten tijde van het Baathregime, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, terwijl deze informatie nochtans cruciaal is teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging, (ii) hun vader op 10 augustus 2011 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag om vervolgens op vrijwillige basis terug te keren naar Irak, hetgeen in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid ondermijnt van de door hem ingeroepen vrees, waaruit ook rechtstreeks verzoekers hun vrees voor vervolging zou voortvloeien, (iii) het weinig geloofwaardig is dat de vader van verzoekers in de periode na de val van het regime in 2003 helemaal geen problemen zou hebben gekend en hij pas in 2009 voor het eerst problemen is beginnen krijgen omwille van zijn professionele carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein, (iv) verzoekers een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met de ontvoering waarvan zij het slachtoffer zouden zijn geweest, (v) de door hen voorgelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen, zoals wordt toegelicht en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoekers bovendien zelf geen elementen aanvoeren die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

2.7.1. Waar verzoekers stellen dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekers met hun stelling voorbijgaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen hun vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2. Verzoekers voeren aan dat geenszins ter discussie staat dat hun vader een militair was ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Zij stellen dat hun vader in Irak bijgevolg beschouwd wordt als Baathist en landverrader. Ter staving van hun betoog citeren zij uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken *"Iraq: Mass Arrests, Incommunicado Detentions"* van Human Rights Watch van 15 mei 2012 en *"Iraq still operating secret torture site, rights group says"* van Aberdeen American News

Found on SouthDakota.com van 14 mei 2012, waaruit volgens verzoekers blijkt dat Baathisten nog steeds gevisieerd worden door de huidige autoriteiten in Irak. Verzoekers menen dan ook in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus aangezien zij gevisieerd worden omwille van de vroegere activiteiten van hun vader.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers met dergelijk verweer geen ernstige poging ondernemen om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers steken in het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij volledig voorbij gaan aan de correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat zijzelf en hun vader erg vage en ontwijkende verklaringen aflegden over diens loopbaan ten tijde van het Baathregime zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich allerminst een accuraat beeld kan vormen van de professionele carrière van hun vader. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is deze informatie nochtans cruciaal om een correcte inschatting te kunnen maken van de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging. Dat verzoekers en hun vader nalaten om hieromtrent klaarheid en duidelijkheid te scheppen, ondermijnt in belangrijke mate hun algehele geloofwaardigheid. Het loutere feit dat hun vader ten tijde van het voormalige regime van Saddam Hussein een militair was, zoals moet blijken uit de door verzoekers bijgebrachte legerbadge, zegt niets over diens loopbaan, zijn functies of zijn profiel. Evenmin toont dit aan dat hun vader omwille van zijn vroegere beroepswerkzaamheden problemen zou hebben gekend, laat staan dat verzoekers thans gevisieerd worden omwille van de vroegere activiteiten van hun vader. De verwijzing naar rapporten waaruit blijkt dat Baathisten thans nog steeds worden gevisieerd is dan ook niet dienstig en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun manifest ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke. De geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers' verklaringen worden overigens finaal onderuit gehaald door het gegeven dat hun vader op 10 augustus 2011 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag om vervolgens op vrijwillige basis terug te keren naar Irak. De opmerking in het verzoekschrift dat hun vader terugkeerde naar Bagdad omdat een zus van hen werd ontvoerd – overigens een blote bewering die niet met het minste begin van bewijs wordt gestaafd – doet niets af aan het feit dat deze terugkeer aangeeft dat hun vader het voor zich zelf in Irak veilig genoeg achtte. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt als volgt: *"(...) Immers het is onbegrijpelijk dat hij vrijwillig terugkeert naar zijn land waar hij sinds 2009 tot zijn vlucht in mei 2010 zou zijn vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie en waar zijn leven aldus acuut in gevaar is. Uw vaders terugkeer naar Irak heeft tot gevolg dat ook de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen in sterke mate wordt ondermijnd. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, zouden jullie problemen hun oorzaak vinden in het engagement van jullie vader voor het regime van Saddam Hussein."*

Tegen de overige weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen, in het bijzonder de vaststellingen en overwegingen dat (i) het weinig geloofwaardig is dat de vader van verzoekers in de periode na de val van het regime in 2003 helemaal geen problemen zou hebben gekend en hij pas in 2009 voor het eerst problemen is beginnen krijgen omwille van zijn professionele carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein en (ii) verzoekers een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met de ontvoering waarvan zij het slachtoffer zouden zijn geweest, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd. De motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissingen, zijn de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoekers betwisten de inhoudelijke beoordeling van de door hen bijgebrachte documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas zoals uiteengezet door verzoekers ongeloofwaardig is. Bijgevolg kunnen zij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Verzoekers zijn afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012) en de update van deze informatie zoals gevoegd aan de verweernota van 22 augustus 2012 (Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD" van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.11.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.11.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen

beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoekers niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.5. In de mate verzoekers het niet eens zijn met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, krantenartikels, een document van Refworld en “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van 31 mei 2012”, stellen dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *“herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen”, “De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer ‘gevechten’ (valt)”, “De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen, de strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad, blijft aanhouden.” en “Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) geviseerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen)”*, en besluiten dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB, welke als bijlage aan de verweernota werd gevoegd, een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van ‘Iraq Body Count’. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”*.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. Uit de krantenartikels toegevoegd aan het verzoekschrift en de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq van 31 mei 2012 blijkt dat er in de maanden maart-juni 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt echter geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.11.6. In de mate verzoekers aanvoeren dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie,

2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. In de mate verzoekers voorhouden dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaan zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of van aankomst in België is dan ook niet dienstig.

2.13. Waar verzoekers in fine vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS